

Sygn. akt VIII U 2145/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Teresa Kalinka

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2017 r. w Gliwicach

sprawy I. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania I. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 24 października 2017 r. **nr** (...) - (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygn VIII U 2145/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił I. S. (S.) prawa do świadczenia przedemerytalnego powołując na uzasadnienie swojego stanowiska art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych. Organ rentowy wskazał, że wnioskująca nie przedstawiła postanowienia sądu o ogłoszeniu upadłości prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, w związku z czym brak jest podstaw prawnych do przyznania świadczenia.

I. S. odwołaniu domagała się przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. Wskazała że od 25 maja 1990 roku prowadziła działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej. W dniu 25 z stycznia 2017 roku drugi ze współników wypowiedział udział w spółce z uwagi na stan zdrowia. Doszło do rozwiązania spółki cywilnej, ponieważ brak drugiego współnika ma skutek niweczący byt samej spółki. Odwołująca prowadziła działalność gospodarczą wyłącznie w formie spółki cywilnej. Nie jest uzasadnione w takiej sytuacji występowanie do sądu o upadłość spółki. Przez likwidację spółki została pozbawiona miejsca pracy. Zdaniem odwołującej, skoro nie mogła wystąpić do sądu o upadłość, a spełnia wszystkie pozostałe warunki, które uprawniają ją do świadczenia przedemerytalnego zaskarżona decyzja winna zostać zmieniona.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego o oddalenie podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Przytoczył treść art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Wskazał, że ubezpieczona prowadziła działalność gospodarczą od 31 grudnia 1998 roku do 28 lutego 2017 roku. Nie przedstawiła jednak postanowienia sądu o ogłoszeniu upadłości, a samo wystąpienie wspólnika ze spółki i wyrejestrowanie z urzędowej ewidencji nie jest wystarczające do przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. S. urodziła się (...). W dniu 12 października 2017 roku wystąpiła o świadczenie przedemerytalne. We wniosku wskazała, że ostatnim okresem ubezpieczenia było ubezpieczenie z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w ramach spółki cywilnej. Drugi ze wspólników wypowiedział umowę w dniu 25 stycznia 2017 roku. I. S. została wyrejestrowana z ubezpieczeń społecznych jako osoba prowadząca działalność gospodarczą dnia 28 lutego 2017 roku. Od 17 marca 2017 roku do 13 września 2017 roku pobierała zasiłek dla bezrobotnych. Odwołując się nie wystąpiła o ogłoszenie upadłości.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie akt organu rentowego. Dowody nie budzą wątpliwości.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Z uwagi na fakt, że ostatnim okresem ubezpieczenia I. S. była pozarolnicza działalność gospodarcza, a przepis art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w pkt 1,2,5 i 6 ma zastosowanie wyłącznie do pracowników, pkt 4 tego artykułu dotyczy osoby, która przed zarejestrowaniem się we właściwym powiatowym urzędzie pracy była uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy, pkt 4 a w dotyczy osoby która była uprawniona do świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego, to w przypadku ubezpieczonej rozpoznając sprawę o prawo do świadczenia przedemerytalnego należało wziąć pod uwagę wyłącznie w treść art. 2 ustęp 1 pkt 3. Przepis ten stanowi, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje kobiecie, która do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat, posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 20 lat. Bezsporne jest że I. S. prowadziła przez wymagany w tym przepisie okres działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o s.u.s., posiada co najmniej dwudziestoletni okres uprawniający do emerytury i że do dnia likwidacji działalności gospodarczej ukończyła 56 lat, ale nie ogłosiła upadłości. Likwidacja prowadzonej działalności gospodarczej jest pojęciem znacznie szerszym od ogłoszenia upadłości. Stosownie do treści art.10 ustawy z 28.02.2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze podstawą ogłoszenia upadłości jest stan „niewypłacalności” dłużnika. Faktem jest, że spółka cywilna nie posiada zdolności upadłościowej. Taką zdolność mają tylko jej wspólnicy. Tym samym wniosek o ogłoszenie upadłości mogą zgłosić wspólnicy tej spółki. Wniosek o ogłoszenie upadłości należy złożyć w terminie 2 tygodni, licząc od dnia wystąpienia podstawy ogłoszenia upadłości. Takiego wniosku odwołująca nie złożyła.

Przesłanki wymienione w poszczególnych punktach ustawy o świadczeniach przedemerytalnych muszą być spełnione łącznie, aby uzyskać prawo do tego świadczenia.

Wymóg ogłoszenia upadłości przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą był również przedmiotem rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny. Orzekł on, że art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych jest zgodny z art. 67 ust. 2, art. 32 oraz art. 2 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że ustawodawca wprowadził wymóg ogłoszenia upadłości, zakładając że przyczyna zaprzestania działalności gospodarczej i tym samym pozostawanie bez pracy osoby ubiegającej się o świadczenie przedemerytalne będzie obiektywna, taka sama w przypadku wszystkich prowadzących działalność gospodarczą. Przyczyny zaprzestania działalności gospodarczej zostaną zaś sprawdzone przez sąd rozpatrujący wniosek o ogłoszenie upadłości. Zdaniem Trybunału jest to uzasadnione, racjonalne i na pewno mieści się w zakresie swobody legislacyjnej przyznanej ustawodawcy w Konstytucji. Ustawodawca musi wymagać dowodów na to, że zainteresowany nie ma pracy nie

z powodu braku chęci czy też kalkulacji, że pobieranie świadczenia przedemerytalnego będzie korzystniejsze niż prowadzenie działalności, lecz ze względu na drastyczną sytuację prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa. Ustawodawca uznał, że właściwym dowodem jest właśnie ogłoszenie upadłości. Jest to obiektywne kryterium oceny sytuacji ekonomicznej przedsiębiorcy. Pozwala ono w sposób jednoznaczny ustalić, że osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą pozostaje bez pracy nie z własnej woli. (wyrok z dnia 20 listopada 2006 roku sygn SK 66/06).

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że wnioskująca nie posiada postanowienia sądu o ogłoszeniu upadłości. W związku z tym odwołanie jako bezpodstawne oddalono na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Wyrok wydano na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c., bowiem sąd uznał, że mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

(-) SSO Teresa Kalinka